A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2007. január 25. *

Tartalomjegyzék

I – A vitatott határozat ..... I - 905

A – A kartell ..... I - 905

B – A kartell időtartama ..... I - 908

C – A bírság ..... I - 909

D – A vitatott határozat rendelkező része ..... I - 910

II – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet ..... I - 912

III – A Bíróság előtti eljárás ..... I - 913

IV – A fellebbezésről ..... I - 914

A Az első jogalapról, amely a Bizottság által a vizsgálat során feltett kérdések jogellenességére vonatkozik ..... I - 915

1. A felek érvei ..... I - 915

2. A Bíróság álláspontja ..... I - 916

B – Az egyes bizonyítékok elfogadhatatlanságára vonatkozó második jogalapról ... I - 917

1. A piacfelosztási kulcs-dokumentum ..... I - 917

a) A felek érvei ..... I - 917

b) A Bíróság álláspontja ..... I - 918

2. A Dalmine volt igazgatóinak meghallgatásáról készült jegyzőkönyvek ..... I - 921

a) A felek érvei ..... I - 921

b) A Bíróság álláspontja ..... I - 922

* Az eljárás nyelve: olasz.

C – A harmadik jogalapról, amely a felperessel közölt kifogásokkal kapcsolatban nem álló indokoknak a vitatott határozatba való belefoglalására vonatkozik ... I - 924

1. A felek érvei ... I - 924

2. A Bíróság álláspontja ... I - 925

D – A negyedik jogalapról, amely a tények elferdítésére és az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozik a vitatott határozat 1. cikke szerinti jogsértést illetően ... I - 926

1. A felek érvei ... I - 926

2. A Bíróság álláspontja ... I - 927

E – Az ötödik jogalapról, amely téves jogalkalmazásra, a bizonyítékok elferdítésére és az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozik a jogsértésnek a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatásával kapcsolatosan ... I - 930

1. A felek érvei ... I - 930

2. A Bíróság álláspontja ... I - 931

F – A hatodik jogalapról, amely a vitatott határozat 2. cikkében meghatározott jogsértéssel kapcsolatos hatáskörrel való visszaélésre, téves jogalkalmazásra és a tények elferdítésére vonatkozik ... I - 932

1. A felek érvei ... I - 932

2. A Bíróság álláspontja ... I - 934

G – A hetedik jogalapról, amely a vitatott határozat 2. cikkében meghatározott jogsértés hatásaival kapcsolatos hatáskörrel való visszaélésre, téves jogalkalmazásra és a tények elferdítésére vonatkozik ... I - 936

1. A felek érvei ... I - 936

2. A Bíróság álláspontja ... I - 937

H – A nyolcadik jogalapról, amely a Dalmine és a Corus között létrejött szállítási szerződés gazdasági hátterével kapcsolatos téves jogalkalmazásra és a tények elferdítésére vonatkozik ... I - 939

1. A felek érvei ... I - 939

2. A Bíróság álláspontja ... I - 940

I – A kilencedik jogalapról, amely a jogban való tévedésre és a jogsértés súlyára vonatkozó indokolás jogellenességére vonatkozik ..... I - 941

1. A felek érvei ..... I - 941

2. A Bíróság álláspontja ..... I - 943

J – A tizedik jogalapról, amely a jogsértés időtartama és az enyhítő körülmények tekintetében elkövetett téves jogalkalmazásra és az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozik ..... I - 952

1. A felek érvei ..... I - 952

2. A Bíróság álláspontja ..... I - 953

V – A költségekről ..... I - 957

A C-407/04. P. sz. ügyben,

a **Dalmine SpA** (székhelye: Dalmine [Olaszország], képviselik: A. Sinagra, M. Siragusa és F. Moretti avvocati)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2004. szeptember 24-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: A. Whelan és F. Amato, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, K. Lenaerts, Juhász E., K. Schiemann és M. Ilešič (előadó) bírák,

főtanácsnok: L. A. Geelhoed,
hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. december 8-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2006. szeptember 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével a Dalmine SpA (a továbbiakban: a Dalmine vagy a fellebbező) az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-50/00. sz., Dalmine kontra Bizottság ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének (EBHT 2004., II-2395. o.; a továbbiakban: a megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri annyiban, amennyiben az elutasította az EK-Szerződés 81. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (IV/E-1/35.860-B „varrat nélküli acélcsövek"-ügy) 1999. december 8-án hozott 2003/382/EK bizottsági határozat (HL 2003. L 140., 1. o.; a továbbiakban: a vitatott határozat) ellen benyújtott keresetét.

I – A vitatott határozat

A — *A kartell*

2 Az Európai Közösségek Bizottsága a vitatott határozatot nyolc vállalkozásnak címezte, amelyek varrat nélküli acélcsöveket gyártanak. A vállalkozások közül négy európai (a továbbiakban: a közösségi termelők): a Mannesmannröhren-Werke GmbH (a továbbiakban: a Mannesmann), a Vallourec SA (a továbbiakban: a Vallourec), a Corus UK Ltd (korábban British Steel Ltd, a továbbiakban: a Corus) és a Dalmine. A négy további címzett japán (a továbbiakban: a japán termelők): az NKK Corp., a Nippon Steel Corp., a Kawasaki Steel Corp. és a Sumitomo Metal Industries Ltd (a továbbiakban: a Sumitomo).

3 A varrat nélküli acélcsöveket az olaj- és gáziparban használják, és két fő csoportra oszthatók.

4 Az első csoportba, amelyet általában „Oil Country Tubular Goods"-nak vagy „OCTG"-nek neveznek, a fúrócsövek tartoznak. Menet nélküli (sima végű) vagy menetes változatban árulják őket. A menet arra szolgál, hogy az OCTG csöveket egymáshoz lehessen csatlakoztatni. Az American Petroleum Institute (API) szabványainak megfelelően (e csövek megnevezése a továbbiakban: szabvány menetes OCTG csövek), vagy speciális, általában szabadalmaztatott eljárással gyárthatók. Az utóbbi esetben a menet vagy „illesztés" „kiváló minőségű" vagy „kiváló"; az e módszer szerint gyártott csövek elnevezése a továbbiakban: kiváló minőségű menetes OCTG csövek.

5 A második termékcsoportba az olaj vagy gáz szállítására szolgáló, varrat nélküli acél csővezetékek tartoznak („line pipe"), amelyek között megkülönböztethetők a szabvány gyártási előírások alapján készült és a meghatározott projektek kivitelezésére gyártott csővezetékek (a továbbiakban: egyedileg gyártott csővezetékek).

6 Az Európai Közösségek Bizottsága 1994 novemberében vizsgálatot indított az e termékekre vonatkozó versenyellenes magatartások fennállásával kapcsolatban. Ugyanezen év decemberében több vállalkozásnál, köztük a Mannesmannál, vizsgálatot folytatott. 1996 szeptembere és 1997 decembere között a Bizottság további vizsgálatokat folytatott le a Vallourec, a Dalmine és a Mannesmann vállalkozásoknál. A Vallourec vállalkozásnál 1996. szeptember 17-én folytatott vizsgálatot, amely során a Vallourec Oil & Gas elnöke nyilatkozatot tett (a továbbiakban: Pierre Verluca 1996. szeptember 17-i nyilatkozata). A Mannesmannál 1997-ben folytatott vizsgálat során e vállalkozás igazgatója, Bert Becher is nyilatkozatott tett (a továbbiakban Bert Becher nyilatkozata).

7 A Bizottság továbbá a Szerződés [81.] és [82.] cikkének végrehajtásáról szóló, 1962. február 6-i 17. (első) tanácsi rendelet (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 11. cikke alapján információkérő levelet küldött több vállalkozásnak. Mivel a Dalmine megtagadta bizonyos információk szolgáltatását, a Bizottság 1997. október 6-án határozatot intézett hozzá a 17. rendelet 11. cikkének (5) bekezdése értelmében. A Dalmine keresetet indított az Elsőfokú Bíróság előtt a határozat megsemmisítése iránt. Az Elsőfokú Bíróság a T-596/97. sz., Dalmine kontra Bizottság ügyben 1998. június 24-én hozott végzésében (EBHT 1998., II-2383. o.) nyilvánvalóan elfogadhatatlannak minősítette a Dalmine keresetét.

8 Pierre Verluca és Bert Becher nyilatkozatát és más bizonyítékokat figyelembe véve a Bizottság a vitatott határozatban megállapította, hogy a határozat nyolc címzettje megállapodást kötött többek között egymás nemzeti piacának tiszteletben tartása céljából. A megállapodás szerint minden egyes vállalkozás kötelezte magát arra, hogy nem ad el szabvány menetes OCTG csövet vagy egyedileg gyártott csővezetéket a megállapodás többi feleinek nemzeti piacán.

9 A megállapodást a közösségi és a japán gyártók közötti „Európa-Japán klub" nevű találkozókon kötötték.

10 A nemzeti piacok tiszteletben tartásának elvét az „alapszabályok" („Fundamentals") névvel illették. A Bizottság azt is megállapította, hogy a klub tagjai az alapszabályokat ténylegesen tiszteletben tartották, és hogy ennek következtében a megállapodásnak a közös piacon versenykorlátozó hatása volt.

11 A megállapodás összesen három részből állt: az első a fent hivatkozott nemzeti piacokra vonatkozó alapszabályok, amelyek a vitatott határozat 1. cikkében

megállapított jogsértést valósítják meg; a második árak rögzítése a pályázati felhívásokra és minimumárak rögzítése a „különleges piacokra" („special markets") nézve, a harmadik rész pedig a világpiac többi részének felosztása – Kanada és az Amerikai Egyesült Államok kivételével – „piacfelosztási kulcsok" útján („sharing keys").

12 A Bizottság az alapszabályok létezésére vonatkozó következtetését a vitatott határozat 62–67. preambulumbekezdésében felsorolt dokumentumokra és a 68. preambulumbekezdésben foglalt táblázatra alapozta. Ebből a táblázatból kitűnik, hogy a nemzeti gyártók részesedése nagyon magas volt az OCTG csöveknek és a csővezetékeknek a vitatott határozat címzettjei által Japánban és a négy közösségi gyártó saját hazai piacán megvalósított értékesítésében. A Bizottság ebből arra következtetett, hogy a megállapodás felei egészében véve ténylegesen tiszteletben tartották a nemzeti piacokat.

13 Az Európa-Japán klub tagjai 1993. november 5-én Tokióban találkoztak, hogy új piacfelosztó megállapodást kössenek a latin-amerikai termelőkkel. E találkozón elért megállapodás tartalmát a Bizottságnak 1997. november 12-én az eljárásban nem fél informátor által átadott dokumentum tartalmazza (másolatát lásd a Bizottság aktájának 7320. oldalán), amelyben többek között szerepel a „piacfelosztási kulcs" („sharing key") (a továbbiakban: a piacfelosztási kulcs-dokumentum).

B – A kartell időtartama

14 Az Európa-Japán klub 1977-től kezdve találkozott, körülbelül évente kétszer, 1994-ig.

15 A Bizottság mindenesetre úgy vélte, hogy a bírságkiszabás céljára az 1990-es évet kell tekinteni a jogsértés kezdő időpontjának, mivel 1977 és 1990 között az Európai Közösség és Japán megállapodásokat kötött az export önkéntes korlátozásáról. A Bizottság szerint a jogsértés 1995-ben szűnt meg.

C – A bírság

16 A bírság összegének meghatározása céljából a Bizottság a jogsértést különösen súlyosnak minősítette azon az alapon, hogy a megállapodást a nemzeti piacok tiszteletben tartása céljából kötötték, és így az egységes piac megfelelő működését veszélyeztette. A Bizottság azonban azt is megállapította, hogy a négy érintett tagállamban a varrat nélküli acélcsöveknek a címzett vállalkozások általi értékesítése évente csak kb. 73 millió eurót tett ki.

17 Következésképpen a Bizottság a jogsértés súlyára tekintettel kiszabott bírság összegét a nyolc vállalkozásra nézve 10-10 millió euróban állapította meg. Mivel mind nagyméretű vállalkozások voltak, a Bizottság úgy vélte, hogy nem kell különbséget tenni a kiszabott összegek között.

18 Mivel a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a jogsértés közepes időtartamú volt, a jogsértésben való részvétel minden egyes éve után 10%-kal megnövelte a jogsértés súlya alapján megállapított bírságösszeget, az egyes vállalkozásokra kiszabott bírság alapösszegének rögzítése végett. A Bizottság azonban enyhítő körülmény címén csökkentette az alapösszeget 10%-kal arra tekintettel, hogy az acélcsőágazat már régóta válságban volt, és 1991-től az ágazat helyzete romlott.

19 Végül a Bizottság csökkentette a Vallourecre kiszabott bírságot 40%-kal és a Dalmine-ra kiszabott bírságot 20%-kal, a kartellügyek esetében a pénzbírságok alóli mentességről és a pénzbírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 1996. C 207., 4. o., a továbbiakban: az engedékenységi közlemény) D.2. pontjával összhangban, annak figyelembevétele érdekében, hogy a közigazgatási eljárás során a két vállalkozás együttműködött a Bizottsággal.

20 A Bizottság a vitatott határozat 2. cikkében megállapította, hogy a közösségi gyártók között létrejött, a sima végű csöveknek a brit piacon történő értékesítésével kapcsolatos szerződések jogsértést valósítanak meg. Ennek ellenére nem szabott ki további bírságot e jogsértésre nézve, mivel e szerződések végső soron csak a nemzeti piacok tiszteletben tartására irányuló azon elv végrehajtásának módját képezték, amelyben az Európa-Japán klub keretei között megállapodtak.

D – A vitatott határozat rendelkező része

21 A vitatott határozat 1. cikkének (1) bekezdése szerint a nyolc vállalkozás – a határozat címzettjei – „megsértették az EK-Szerződés 81. cikkének (1) bekezdését azáltal, hogy többek között a varrat nélküli szabvány menetes OCTG csövek és [az egyedileg gyártott csővezetékek] nemzeti piacainak tiszteletben tartását célzó [...] megállapodásban vettek részt."

22 E határozat 1. cikkének (2) bekezdése szerint a jogsértés 1990-től 1995-ig tartott a Mannesmann, a Vallourec, a Dalmine, a Sumitomo, a Nippon, a Kawasaki Steel Corp. és az NKK Corp. esetén. A határozat szerint a jogsértés a Corus esetében 1990-től 1994 februárjáig tartott.

23 A vitatott határozat egyéb vonatkozó rendelkezései a következők:

„*2. cikk*

1 A [Mannesmann], a Vallourec [...], a [Corus] és a Dalmine [...] megsértették az EK-Szerződés 81. cikkének (1) bekezdését azáltal, hogy az 1. cikkben leírt jogsértés keretében olyan szerződéseket kötöttek, amelyek eredménye az OCTG csövek [Corus] számára történő szállításának felosztása volt (a Vallourec számára 1994-től).

2 A [Corus] esetében a jogsértés 1991. július 24-től 1994 februárjáig tartott. A Vallourec [...] esetében a jogsértés 1991. július 24-től 1999. március 30-ig tartott. A Dalmine [...] esetében a jogsértés 1991. december 4-től 1999. március 30-ig tartott. A [Mannesmann] esetében a jogsértés 1993. augusztus 9-től 1997. április 24-ig tartott.

[...]

4. cikk

A Bizottság a következő bírságokat szabja ki az 1. cikkben említett vállalkozásokra az ott leírt jogsértések elkövetése miatt:

(1) [Mannesmann] 13 500 000 euró

(2) Vallourec [...] 8 100 000 euró

(3) [Corus] 12 600 000 euró

(4) Dalmine [...] 10 800 000 euró

(5) Sumitomo [...] 13 500 000 euró

(6) Nippon Steel [...] 13 500 000 euró

(7) Kawasaki Steel Corp. [...] 13 500 000 euró

(8) NKK Corp. [...] 13 500 000 euró."

II – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

24 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához benyújtott keresetleveleikkel a vitatott határozat által szankcionált nyolc vállalkozás közül hét – köztük a Mannesmann – keresetet indított e határozat egészben vagy részben való megsemmisítése, másodlagosan pedig a rájuk kiszabott bírság megsemmisítése vagy összegének csökkentése iránt.

25 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság:

– megsemmisítette a vitatott határozat 1. cikkének (2) bekezdését annyiban, amennyiben az megállapította e cikkben a felperes terhére felrótt jogsértés elkövetését az 1991. január 1-jét megelőző időszakra vonatkozóan;

– a Dalmine-ra kiszabott bírság összegét 10 080 000 euróban állapította meg;

– egyebekben a keresetet elutasította;

– a felek mindegyikét kötelezte a saját költségeik viselésére.

III – A Bíróság előtti eljárás

26 Fellebbezésében a Dalmine kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a vitatott határozatot;

– másodlagosan semmisítse meg vagy csökkentse a vitatott határozat 4. cikkében megállapított bírságot;

– harmadlagosan utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé, hogy az a Bíróság határozata alapján új határozatot hozzon;

– kötelezze a Bizottságot az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtt felmerült költségek megfizetésére.

27 A Bizottság kéri, hogy a Bíróság a fellebbezést – részben mint elfogadhatatlant és mint mindenesetre teljességgel megalapozatlant – utasítsa el, továbbá a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

IV – A fellebbezésről

28 A Dalmine lényegében nyolc jogalapra hivatkozik a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésének és a vitatott határozat megsemmisítésének alátámasztására, amelyből három eljárási hibákra, kettő a vitatott határozat 1. cikke, három pedig a határozat 2. cikke szerinti jogsértés megállapításával kapcsolatos hibákra vonatkozik.

29 Ezenfelül a Dalmine két, a bírság összegével kapcsolatos jogalapra hivatkozik.

A – Az első jogalapról, amely a Bizottság által a vizsgálat során feltett kérdések jogellenességére vonatkozik

1. A felek érvei

30 A Dalmine álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, és megsértette a védelemhez való jogát azzal, hogy a Bizottság által a vizsgálat során feltett kérdéseket jogszerűnek találta. Következésképpen sérült az önvádra kötelezés tilalmának elve.

31 A Dalmine ezt a jogalapot az 1997. október 6-i határozat 1. sz. mellékletében szereplő első kérdés d) pontjára összpontosítja, amely a következőképpen hangzik: „Azon találkozók tekintetében, amelyekre nem találta a vonatkozó dokumentumokat, szíveskedjék leírni a találkozók célját, az elfogadott döntéseket, a fenti találkozók előtt, illetve után kapott dokumentumok típusát, a megbeszélt vagy földrajzi terület szerint rögzített piacfelosztást (»sharing keys«) és időbeli hatályát, a megbeszélt vagy földrajzi terület szerint rögzített árak és időbeli hatályuk, valamint típusuk (»Target Price«, »Winning Price« – »WP«, »Proposal Price« – »PP«, »Rock Bottom Prices« – »RBP«) megjelölésével."

32 A Bizottság emlékeztet arra, hogy az önvádra kötelezés tilalma csak azon információkérésekre vonatkozik, amelyek a címzettet kényszerítő bírság terhe mellett kötelezik válaszadásra. A hivatkozott első kérdés d) pontja ugyanakkor nem szerepelt azon kérdések között, amelyekre a 1997. október 6-i határozat kényszerítő bírság terhe mellett írta elő a válaszadást.

2. A Bíróság álláspontja

33 Annak megállapításához, hogy az Elsőfokú Bíróság elkövette-e a neki felrótt jogban való tévedéseket, a Bíróságnak azzal kapcsolatos ítélkezési gyakorlatára kell utalni, hogy az előzetes vizsgálati jogosítványok és a közigazgatási eljárások tekintetében milyen terjedelmű a Bizottság hatásköre, figyelembe véve a védelemhez való jog tiszteletben tartásának szükségességét.

34 Ezen ítélkezési gyakorlat alapján a Bizottság arra kötelezheti a vállalkozást, hogy az ezen intézmény által ismert tényekről minden szükséges információt megadjon, de nem kötelezheti a vállalkozást olyan válaszadásra, amely révén ez utóbbi kénytelen lenne elismerni azon jogsértés tényét, amelynek bizonyítása a Bizottság feladata (a 374/87. sz., az Orkem kontra Bizottság ügyben 1989. október 18-án hozott ítélet [EBHT 1989., 3283. o.] 34 és 35. pontja; a C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-123. o.] 61. és 65. pontja, valamint a C-65/02. P. és C-73/02. P. sz., ThyssenKrupp kontra Bizottság ügyben 2005. július 14-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-6773. o.] 49. pontja).

35 A jelen ügyben, amint arra a főtanácsnok indítványának 29. pontjában rámutatott, az 1997. október 6-i határozat rendelkező részéből következik, hogy a Dalmine nem volt köteles a jelen ítélet 31. pontjában hivatkozott első kérdés d) pontjára válaszolni. Ezért, amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 45. és 46. pontjában megállapította, a Dalmine nem hivatkozhat sikeresen azon jogára, hogy a Bizottság nem kötelezheti a jogsértésben való részvételének beismerésére.

36 Ebből következően az első jogalapot el kell utasítani.

B – Az egyes bizonyítékok elfogadhatatlanságára vonatkozó második jogalapról

1. A piacfelosztási kulcs-dokumentum

a) A felek érvei

37 A Dalmine álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság jogsértően mondta ki, hogy a piacfelosztási kulcs-dokumentum terhelő bizonyítékként elfogadható és ezzel megsértette a közösségi jogot, különös tekintettel a védelemhez való jogra. Mivel ezt a dokumentumot ismeretlen, az eljárásban nem fél személy jutatta el a Bizottsághoz, a fenti dokumentum hitelességét nem lehetett megvizsgálni. Ezen túlmenően a Bizottság sem ismerte a dokumentum forrásának személyazonosságát.

38 A Dalmine megjegyzi, hogy ahhoz, hogy ismeretlen eredetű dokumentumot bizonyítékként lehessen elfogadni, szükséges, hogy annak relevanciáját és hitelességét bizonyítsák az érintett jogsértéssel vádolt vállalkozás számára. Álláspontja szerint az ismeretlen eredetű dokumentumok adott esetben indokolhatják a vizsgálat megindítását, de nem szolgálhatnak a vád alapjául.

39 A Dalmine előadja, hogy a megtámadott ítélet ellentmondásos, mivel az Elsőfokú Bíróság egyrészt megerősítette, hogy a Dalmine érvei relevánsak lehettek volna a kérdéses dokumentum hitelességének értékelése során, másrészt viszont elmulasztotta e hitelesség alapos vizsgálatát.

40 Végül a Dalmine előadja, hogy az Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy a Bizottságnak valóban alapos oka volt-e arra, hogy ne fedje fel informátora személyazonosságát.

41 A Bizottság mindenekelőtt emlékeztet arra, hogy az érvényesülő elv a bizonyítékok szabad értékelésének elve. Eszerint nem vitatható valamely dokumentum elfogadása és felhasználása. Csak annak hitelességét lehet vitatni. A Dalmine ugyanakkor nem vitatta kifejezetten az Elsőfokú Bíróság előtt a piacfelosztási kulcs-dokumentum hitelességét. Csak annyit állított, hogy ez a dokumentum elfogadhatatlan és nem használható, továbbá maga is elismerte, hogy a dokumentum egyes részeit más bizonyítékok is alátámasztják.

42 A Bizottság előadja továbbá, hogy amennyiben valamely személy kéri a Bizottságtól, hogy személyazonosságát ne fedje fel, a Bizottság e tekintetben titoktartásra köteles.

43 Végül a Bizottság előadja, hogy még amennyiben el is fogadnánk azt, hogy a piacfelosztási kulcs-dokumentumot nem lehetett volna felhasználni, a vitatott határozat érvényességét ezen az alapon nem lehetne vitatni, mivel a hivatkozott dokumentum csak csekély jelentőséggel bír annak összességét tekintve.

b) A Bíróság álláspontja

44 A védelemhez való jog tiszteletben tartása megköveteli, hogy a közigazgatási eljárás során az érintett vállalkozásnak lehetőségük legyen kifejteni álláspontjukat a tényállás és a hivatkozott körülmények valószerűségéről és jelentőségéről, valamint a Bizottság által a jogsértés fennállására vonatkozó állításának alátámasztására felhasznált dokumentumokról (a 100/80–103/80. sz., Musique Diffusion française és társai kontra Bizottság ügyben 1983. június 7-én hozott ítélet [EBHT 1983., 1825. o.] 10. pontja; a C-310/93. P. sz., BPB Industries és British Gypsum kontra Bizottság ügyben 1995. április 6-án hozott ítélet [EBHT 1995., I-865. o.] 21. pontja, valamint a fent hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet 66. pontja).

45 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a Dalmine-nak lehetősége volt a piacfelosztási kulcs-dokumentummal kapcsolatos álláspontjának kifejtésére, valamint e dokumentum bizonyító erejére vonatkozó érveinek előadására, figyelemmel annak ismeretlen eredetére.

46 Amennyiben a felperes lényegében előadja, hogy a védelemhez való jogát nem tartották tiszteletben éppen abból az okból, hogy e dokumentum eredete ismeretlen volt, illetve annak megbízhatóságát a Bizottság nem bizonyította, fontos megállapítani, hogy a védelemhez való jog ilyen értelmezése veszélyeztetheti a közösségi versenyjogi jogsértés fennállásának megalapozása során a bizonyítást.

47 A közösségi versenyjogi ügyekben a bizonyítást az jellemzi, hogy a megvizsgált dokumentumok gyakran üzleti titkokat vagy más nyilvánosságra nem hozható, vagy csak szigorú korlátok mellett nyilvánosságra hozható információkat tartalmaznak.

48 A versenyellenes magatartások Bizottság általi vizsgálatára vonatkozó e különös feltételek mellett, azt az elvet, amely szerint mindenkinek joga van a tisztességes eljáráshoz, nem lehet úgy értelmezni, hogy automatikusan ki kell zárni a bizonyításból azon terhelő bizonyítékokat tartalmazó dokumentumokat, amelyekben bizonyos információk bizalmas jellegét meg kell őrizni. Ilyen bizalmas információ lehet a dokumentum szerzőjének vagy az azt a Bizottság részére eljuttató személynek a személyazonossága.

49 Így az Elsőfokú Bíróság helyesen mondta ki:

„72 A közösségi jogban érvényesülő elv a bizonyítékok szabad értékelésének elve, és az egyetlen fontos tényező, amelyet meg kell vizsgálni, a bizonyítékok hitelessége [...]. [...]

73 Következésképpen, míg a Dalmine érvei relevánsak lehetnek a piacfelosztási kulcs-dokumentum hitelességének és így bizonyító erejének megítélése szempontjából, e dokumentum nem tekinthető olyan elfogadhatatlan bizonyítéknak, amelyet ki kellene zárni az aktából."

50 Az Elsőfokú Bíróság egyébiránt a megtámadott ítélet fent hivatkozott 73. pontjában helyesen jegyezte meg, hogy a piacfelosztási kulcs-dokumentum hitelességének értékelése során szükségesnek tartja e dokumentum ismeretlen eredetének figyelembevételét.

51 Következésképpen nem került sor téves jogalkalmazásra e dokumentum mint bizonyíték elfogadhatóságának és hasznosságának értékelése során.

52 Végül a fellebbező nem sérelmezheti, hogy az Elsőfokú Bíróság nem elemezte volna megfelelően a kérdéses dokumentum hitelességét, illetve hogy nem vizsgálta meg azt, hogy a Bizottságnak nyomós oka volt-e az informátor személyének titokban tartására. Mivel a Dalmine érvelése a hivatkozott dokumentum bizonyítékként való elfogadhatatlanságára vonatkozott, az Elsőfokú Bíróságnak csak erre az érvelésre kellett választ adnia.

53 Következésképpen a második jogalap első elemét el kell utasítani.

2. A Dalmine volt igazgatóinak meghallgatásáról készült jegyzőkönyvek

a) A felek érvei

54 A Dalmine álláspontja szerint azzal, hogy bizonyos volt igazgatóinak a Bergamo (Olaszország) ügyésze által folytatott vizsgálat keretében történt meghallgatásáról készült jegyzőkönyveket elfogadhatónak találta, az Elsőfokú Bíróság megsértette a védelemhez való jogot, valamint az Emberi Jogok Európai Bírósága által az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt európai egyezmény (a továbbiakban: az EJEE) 6. Cikke (1) bekezdése alapján elismert tisztességes tárgyaláshoz való jog elvét.

55 Egyrészt a Bizottságnak a Dalmine-t korábban – de mindenesetre a kifogásközlés kézbesítése előtt – tájékoztatnia kellett volna arról, hogy a hivatkozott jegyzőkönyvek a birtokában voltak.

56 Ez az intézmény továbbá csak annak eldöntésére használhatta volna fel e dokumentumokat, hogy megindítja-e az eljárást, vagy sem. Ebben a tekintetben a Dalmine hangsúlyozza, hogy a kérdéses dokumentumok egy büntetőeljárás keretébe tartozó ideiglenes aktusokat tartalmaztak és ezért hitelességüket még nem állapították meg.

57 A Bizottság emlékeztet arra, hogy a 17. rendelet 11. cikke (1) bekezdésének értelmében „a tagállamok kormányaitól és hatáskörrel rendelkező hatóságoktól [...] beszerezhet minden szükséges információt", és ebből logikusan következik, hogy fel is használhatja ezeket az információkat. Előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen

döntött úgy, hogy sem neki, sem a Bizottságnak nincs hatásköre a hivatkozott információk forrásának jogszerűségéről az olasz hatóságok által folytatott vizsgálatokra vonatkozó nemzeti szabályozásra tekintettel dönteni.

b) A Bíróság álláspontja

58 Azt a kérdést illetően, hogy a Bizottságnak a Dalmine-t korábban – de mindenesetre a kifogásközlés kézbesítése előtt – tájékoztatnia kellett volna-e arról, hogy a hivatkozott jegyzőkönyvek a birtokában voltak, meg kell jegyezni, hogy a fellebbező által a jelen jogalap keretében hivatkozott védelemhez való jogot és a tisztességes eljárást egyrészt éppen a kifogásközlés megküldése, másrészt az aktába való betekintés biztosítja, amely a hivatkozott kifogásközlés címzettjének lehetővé teszi, hogy megismerhesse a Bizottság aktájában szereplő bizonyítékokat.

59 Az érintett vállalkozás tulajdonképpen a kifogásközlésben szerezhet tudomást mindazokról a lényeges bizonyítékokról, amelyre a Bizottság az eljárás e szakaszában támaszkodik (a C-238/99. P., C-244/99. P., C-245/99. P., C-247/99. P., C-250/99. P.–C-252/99. P. és C-254/99. P. sz., Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ügyben 2002. október 15-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-8375. o.] 315. és 316. pontja, valamint a fent hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet 66. és 67. pontja). Következésképpen az érintett vállalkozás csak a hivatkozott kifogásközlés megküldése után élhet teljes mértékben a védelemhez való jogával (a C-105/04. P. sz., Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8725. o.] 47. és 50. pontja).

60 Amint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 83. pontjában megállapította, amennyiben a fentiekben ismertetett jogokat – a felperes által javasoltak szerint – a

kifogásközlést megelőző időszakra is kiterjesztenék, az veszélyeztethetné a Bizottság vizsgálatának sikerességét, mivel az érintett vállalkozások már a Bizottság vizsgálatának első szakaszában azonosíthatnák, mely információk vannak már a Bizottság birtokában, és mely információk tarthatók előtte titokban.

61 Nincs semmilyen jele annak, hogy az a tény, hogy a Bizottság nem értesítette a Dalmine-t már az eljárás első szakaszában arról, hogy a hivatkozott jegyzőkönyvek a birtokában voltak, bármilyen hatással lett volna az Dalmine későbbi védekezési lehetőségére a közigazgatási eljárásnak a kifogásközlés megküldésével kezdődő szakaszában (lásd analógia útján a fent hivatkozott Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ítélet 48–50. és 56. pontját).

62 A hivatkozott jegyzőkönyvek bizonyítékként való elfogadhatóságát illetően fontos megállapítani, amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 86. pontjában tette, hogy a nemzeti jog alapján eldöntendő kérdés az, hogy jogszerű-e az, ha a nemzeti ügyész vagy a versenyhatóságok a nemzeti büntetőjog alkalmazásával megszerzett információkat a Bizottságnak adnak át, illetve ha a Bizottság ezeket az információkat később felhasználja. Továbbá, amint arra az Elsőfokú Bíróság ugyanezen pontban emlékeztetett, a közösségi bíróságnak nincs hatásköre ellenőrizni a nemzeti hatóság által a nemzeti jog alapján elfogadott jogi aktus jogszerűségét (lásd hasonlóképpen a Bíróság C-97/91. sz., Oleificio Borelli kontra Bizottság ügyben 1992. december 3-án hozott ítéletének [EBHT 1992., I-6313. o.] 9. pontját).

63 A hivatkozott információknak a Bizottság általi felhasználását illetően az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 90. pontjában, hogy a Dalmine érvei csak „az igazgatói által tett vallomások hitelességét és így bizonyító erejét érintik, nem azok bizonyítékként való felhasználhatóságát az eljárásban". Ugyanis amint a jelen jogalap első részének értékelése körében megállapításra került, a közösségi jogban érvényesülő elv a bizonyítékok szabad értékelésének elve, továbbá az előterjesztett bizonyítékok értékelése során egyetlen releváns szempont azok

hitelessége. Következésképpen mivel a kérdéses jegyzőkönyvek átadásának jogellenességét nem mondta ki olasz bíróság, nincs helye olyan megállapításnak, amely szerint ezek a dokumentumok elfogadhatatlan bizonyítékok lettek volna, amelyeket ki kellett volna zárni az ügy iratai közül.

64 Ennélfogva a második jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

65 Következésképpen a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

C – A harmadik jogalapról, amely a felperessel közölt kifogásokkal kapcsolatban nem álló indokoknak a vitatott határozatba való belefoglalására vonatkozik

1. A felek érvei

66 A Dalmine előadja, hogy sérelmezte a Bizottságnál, hogy az a vitatott határozatban olyan tényekre hivatkozott, amelyek a jogsértésekkel nem álltak kapcsolatban, és számára hátránnyal járhattak, mivel az ily módon nyilvánosság elé tárt tényeket harmadik személyek is felhasználhatták. Különösen a Bizottságnak a Közösségen kívüli piacokkal, valamint az árrögzítéssel kapcsolatos megállapításait említi.

67 E pontra vonatkozó érvelését elvetve, az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta a 17. rendelet 21. cikkét, amely szerint a Bizottság köteles tekintettel lenni a vállalkozások üzleti titkaik védelméhez fűződő jogos érdekére.

68 A Bizottság álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a határozat címzettje megsemmisítés iránti kereset keretében nem vitathatja annak indokolását, kivéve ha ezen indokolás olyan kötelező joghatásokkal jár, amelyek érdekeit érintik. A jelen ügyben a Dalmine nem bizonyította, hogy a megtámadott indokolás mennyiben jár ilyen hatással.

2. A Bíróság álláspontja

69 Mivel a Dalmine kérte az Elsőfokú Bíróságtól a vitatott határozat tárgyhoz nem tartozó indokolásának megsemmisítését, az helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 134. pontjában, „elegendő azt megállapítani, hogy nincs olyan szabály, amely valamely határozat címzettjének jogot adna arra, hogy az EK 230. cikk szerinti megsemmisítés iránti kereset keretében vitassa annak indokolását, kivéve ha ezen indokolás olyan kötelező joghatásokkal jár, amelyek érdekeit érintik (lásd ilyen értelemben az Elsőfokú Bíróság T-125/97. és T-127/97. sz., Coca-Cola kontra Bizottság ügyben 2000. március 22-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1733. o.] 77. és 80–85. pontját). Általában a határozatok indokolása nem jár ilyen hatásokkal. A jelen ügyben a felperes nem bizonyította, hogy a megtámadott indokolás mennyiben jár a jogi helyzetét megváltoztató hatással."

70 Igaz, hogy az Elsőfokú Bíróság így tartózkodott annak vizsgálatától, hogy a Bizottságnak joga volt-e a vitatott határozatban a Közösségen kívüli piacokon lévő kartellekre és árrögzítésre vonatkozó megállapításokkal kapcsolatos információt nyilvánosságra hozni, fontos megjegyezni, hogy még amennyiben feltételeznénk is, hogy a hivatkozott információk a Bizottság általi nyilvánosságra hozatala sértené a Dalmine üzleti titkainak tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettséget, ez a szabálytalanság csak akkor vezethetett volna a vitatott határozat megsemmisítéséhez, ha anélkül a hivatkozott határozat tartalma eltérő lett volna (a Bírósága 40/73–48/73., 50/73., 54/73–56/73., 111/73., 113/73. és 114/73. sz., Suiker Unie és társai kontra Bizottság ügyben 1975. december 16-án hozott ítéletének [EBHT 1975.,

1663. o.] 91. pontja és a C-338/00. P. sz., Volkswagen kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 18-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-9189. o.] 163. és 164. pontja). A vitatott határozatban szereplő, a Közösségen kívüli piacokon lévő kartellekre és árrögzítésre vonatkozó, a fellebbező által a tárgyhoz nem tartozónak minősített megállapításokkal kapcsolatban ez utóbbi nem állíthatja, hogy azok hiányában a vitatott határozat tartalma lényegesen eltérő lett volna.

71 A harmadik jogalapot ezért szintén el kell vetni.

D – A negyedik jogalapról, amely a tények elferdítésére és az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozik a vitatott határozat 1. cikke szerinti jogsértést illetően

1. A felek érvei

72 A Dalmine sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette a tényeket, és megsértette az indokolási kötelezettséget a vitatott határozat 1. cikkében foglalt jogsértés tárgyának meghatározására, hatásainak megállapítására, valamint egy esetlegesen végre nem hajtott, vagy a versenyre érzékelhetően hátrányos hatással nem járó jogsértésnek egy teljes egészében megvalósított jogsértéssel való azonosítását illetően.

73 A Dalmine emlékeztet arra, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt előadta, hogy a kérdéses kartell nem vonatkozott a nemzeti piacok felosztására. Az Elsőfokú Bíróság tévesen értékelte úgy, hogy a Dalmine csak a versenyre gyakorolt érzékelhető hatás hiányát kívánta feltárni. Az ítélet indokolása így jogsértő.

74 Az Elsőfokú Bíróság továbbá elferdítette a tényeket, mivel nem vizsgálta meg, különösen a Dalmine által előadott jogalapokra tekintettel, a Bizottság által a kartell tárgyára vonatkozóan előterjesztett bizonyítékokat. Az Elsőfokú Bíróság különösen elferdítette a vizsgálat során a Vallourec, a Mannesmann, a Dalmine és a Corus által tett nyilatkozatokat, valamint a vitatott határozat 68. preambulumbekezdésében szereplő, az Európa-Japán klub tagjainak szállításait tartalmazó táblázatot.

75 A Bizottság előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt a Dalmine által előterjesztett érvek nem arra a kérdésre vonatkoznak, hogy bizonyította-e a versenykorlátozó megállapodás fennállását, hanem arra, hogy bizonyította-e a hivatkozott megállapodás megvalósítását és annak a versenyre és a piacra gyakorolt hatását.

76 A Bizottság továbbá rámutat arra, hogy a Dalmine az Elsőfokú Bíróság előtt csak a piacfelosztási kulcs-dokumentum és egyik volt igazgatója, Biasizzo úr nyilatkozatainak bizonyító erejét vitatta, nem pedig a Bizottság által felhasznált többi bizonyíték bizonyító erejét. A Dalmine így nem hivatkozhat arra, hogy az Elsőfokú Bíróság e bizonyítékokat elferdítette, mivel ez utóbbinak azokról nem kellett ítélkeznie. A tények állítólagos elferdítésére vonatkozó kifogásokat ezért elfogadhatatlannak kell minősíteni.

2. A Bíróság álláspontja

77 A fellebbező nem állíthatja, hogy az Elsőfokú Bíróság elmulasztotta azon érvelését megválaszolni, amely szerint a megállapodás nem vonatkozott a nemzeti piacok felosztására.

78 Ebben a tekintetben meg kell mindenekelőtt állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 136. pontjában megjegyezte, hogy a Dalmine szerint a vitatott határozat címzettjei között létrejött megállapodás „nem vonatkozott a közösségi hazai piacokra". Ezen ítélet következő pontjaiban számos pontosítást adott a fellebbező ezen állítására vonatkozóan. A hivatkozott ítélet 138. és 139. pontjában az Elsőfokú Bíróság felidézi a Bizottság a következtetését, amely szerint „az acélcsövek nemzeti termelői döntő súllyal rendelkeztek saját nemzeti piacukon" és rámutat, hogy a „Dalmine azt állítja, hogy a Bizottság teljesen más következtetésre jutott volna, ha vizsgálatát az érintett termékek piacának helyzetére korlátozta volna".

79 Ezt követően az Elsőfokú Bíróság világosan jelezte, hogy értékelése szerint a megállapodás célja a közösségi termelők nemzeti piacainak felosztása volt. Így a megtámadott ítélet 152. pontjában emlékeztetett arra, hogy „a Bizottság a [vitatott] határozatban a megállapodás céljával kapcsolatos olyan bizonyítékokra támaszkodott, amelyek érdemlegességét a Dalmine nem vitatta, különösen Pierre Verluca rövid, de egyértelmű nyilatkozataira". Biasizzo vallomását illetően – amelynek bizonyító erejét vitatta a Dalmine (lásd a jelen ítélet 76. pontját), az Elsőfokú Bíróság, miután a megtámadott ítélet 153. pontjában egy másik bizonyítékra, Jachia vallomására hivatkozott, amely szerint létezett megállapodás „a különböző piaci szereplőkhöz tartozó területek tiszteletben tartására", ugyanezen ítélet 155. pontjában megállapította, hogy Biasizzo vallomása megerősíti „Pierre Verluca nyilatkozatait a hazai piacokat felosztó megállapodás létezéséről (lásd ezzel kapcsolatban a [T-67/00., T-68/00., T-71/00. és T-78/00. sz.] JFE Engineering és társai kontra Bizottság [ügyben 2004. július 8-án hozott] ítélet [EBHT 2004., II-2501. o.] 309. és az követő pontjait)".

80 Az Elsőfokú Bíróság által a fent hivatkozott JFE Engineering és társai kontra Bizottság ítéletben megvizsgált 1996. szeptember 17-i nyilatkozataiban, Pierre Verluca megerősítette, hogy a megállapodás résztvevőinek nemzeti piacai „védettek voltak" mind az OCTG csövek, mind az egyedileg gyártott csővezetékek tekintetében (az Egyesült Királyság offshore piacának kivételével, amely „részben volt védett"). 1997. december 18-án, egy újabb vizsgálat során Pierre Verluca úgy nyilatkozott, hogy „a francia, a német és az olasz piacot hazai piacoknak tekintették. Az [Egyesült Királyság] helyzete különleges volt (vö. 1996. szeptember 17-i nyilatkozatommal)."

81 A fentiekből következően a megtámadott ítélet indokolása – a fellebbező állításával ellentétben – nem jogsértő.

82 A fentiekben áttekintett, az Elsőfokú Bíróság által azon megállapítása alátámasztására említett bizonyítékokat illetően, amely szerint a kartell célja a nemzeti piacok felosztása volt, a fellebbezőnek a tények elferdítésére vonatkozó érvelését sem lehet elfogadni. A fellebbező különösen arra mulasztott el magyarázatot adni, hogy mennyiben téves Verluca és Jachia urak nyilatkozatainak – amelyek kifejezetten megerősítik, hogy a megállapodás a Közösségben számos nemzeti piac felosztására vonatkozott – az Elsőfokú Bíróság által elfogadott értelmezése.

83 Végül nem fogadható el a felperes azon érve sem, amely szerint az EK 81. cikket nem lehet úgy értelmezni, hogy egy végre nem hajtott vagy a versenyre érzékelhetően hátrányos hatással nem járó jogsértést nem lehet olyan jogsértéshez hasonlítani, amelyet teljes egészében megvalósítottak.

84 Az állandó ítélkezési gyakorlat alapján ugyanis felesleges valamely megállapodás tényleges hatásainak figyelembevétele az EK 81. cikke (1) bekezdésének alkalmazása céljából, amennyiben látható, hogy annak célja a piacon belüli verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása (a C-49/92. P. sz., Bizottság kontra Anic Partecipazioni ügyben 1999. július 8-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-4125. o.] 122. és 123. pontja, valamint a fent hivatkozott Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet 491. pontja). Különösen az olyan versenyellenes megállapodásokat illetően, amelyek – mint a jelen ügyben is – versenytárs vállalkozások találkozói során jönnek létre, a Bíróság már kimondta, hogy az EK 81. cikk (1) bekezdésének megsértése akkor valósul meg, ha e találkozók célja a verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása, és amelyek így a piac működésének mesterséges megszervezésére irányulnak (a fent hivatkozott Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet 508. és 509. pontja). A főtanácsnok által indítványának 134–137. pontjában kifejtett indokokra tekintettel nem lenne megfelelő ezen ítélkezési gyakorlatnak a felperes által javasolt árnyalása.

85 A fentiekből következik, hogy a negyedik jogalapot el kell vetni.

E – Az ötödik jogalapról, amely téves jogalkalmazásra, a bizonyítékok elferdítésére és az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozik a jogsértésnek a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatásával kapcsolatosan

1. A felek érvei

86 A Dalmine álláspontja szerint a vitatott határozat 1. cikkében szankcionált kartellnek a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hátrányos hatása nem volt bizonyított. Ebben a tekintetben megjegyzi, hogy a Bizottság nem tudta bizonyítani és az Elsőfokú Bíróság nem tudta megvizsgálni, hogy a kartell tárgya a nemzeti piacok felosztása volt, és még amennyiben bizonyított is lett volna, hogy a kartell ilyen piacfelosztásra vonatkozott, a piacok összefonódása olyan magas szintű volt, hogy azokat nem lehetett lezárni. Az Elsőfokú Bíróság szerteágazó értékelése nem kellően indokolt, továbbá nem tartalmaz semmilyen értékelést a közösségi piac helyzetére vonatkozóan.

87 A Bizottság álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság helyesen támaszkodott arra az ítélkezési gyakorlatra, amely szerint az EK 81. cikk alkalmazása szempontjából nem szükséges a Közösségen belüli kereskedelemre gyakorolt hátrányos hatás tényleges fennállása, mivel elegendő, ha valamely megállapodás alkalmas ilyen hatás kiváltására.

2. A Bíróság álláspontja

88 A Dalmine érvelése nagyrészt megegyezik a negyedik jogalap keretében elvetettel, amelyben azt sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg azt, hogy a megállapodás tárgya a nemzeti piacok felosztása volt-e, illetve egy végre nem hajtott vagy a versenyre érzékelhetően hátrányos hatással nem járó jogsértést egy teljes egészében megvalósított jogsértéssel egyenértékűnek tekintett.

89 Mindenesetre a következetes ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az EK 81. és EK 82. cikkben szereplő, a tagállamok közti kereskedelemre gyakorolt hatással kapcsolatos feltétel kiindulópontjaként e feltétel célját kell tekinteni, amely a versenyjog területén a közösségi versenyjog hatályát kívánja meghatározni a tagállamok versenyjogával szemben. Így a közösségi jog hatálya alá tartozik minden olyan megállapodás és magatartás, amely veszélyeztetheti a tagállamok közti kereskedelmet abban az értelemben, hogy hátráltatni tudja a tagállamok közötti közös piac céljának megvalósítását, különösen a nemzeti piacok lezárása vagy a közös piacon a verseny szerkezetének módosítása révén (a 22/78. sz., Hugin kontra Bizottság ügyben 1979. május 31-én hozott ítélet [EBHT 1979., 1869. o.] 17. pontja és a C-475/99. sz. Ambulanz Glöckner-ügyben 2001. október 25-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-8089. o.] 47. pontja).

90 Ahhoz, hogy valamely döntés, megállapodás vagy magatartás alkalmas legyen a tagállamok közötti kereskedelem befolyásolására, objektív jogi vagy ténybeli tényezők összessége alapján kellő valószínűséggel lehetővé kell tennie, hogy közvetlenül vagy közvetetten, ténylegesen vagy lehetségesen olyan irányú hatást gyakoroljon a tagállamok közötti kereskedelmi szerkezetre, amely akadályozhatja a tagállamok között az egységes piac célkitűzéseinek megvalósítását. Mindenesetre e hatás nem lehet jelentéktelen (a C-306/96. sz. Javico-ügyben 1998. április 28-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-1983. o.] 16. pontja; a C-215/96. és C-216/96. sz., Bagnasco és társai ügyben 1999. január 21-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-135. o.] 47. pontja és a fent hivatkozott Ambulanz Glöckner-ítélet 48. pontja).

91 Ezért miután megállapította, hogy a megállapodás célja a Közösségen belüli nemzeti piacok felosztása volt, az Elsőfokú Bíróság helyesen jutott arra a következtetésre a megtámadott ítélet 157. pontjában, hogy a megállapodásnak potenciális hatása volt a tagállamok közötti kereskedelemre. A Bíróság emellett korábban már kimondta, hogy a Közösségen belüli nemzeti piacok felosztása alkalmas a tagállamok közti kereskedelmi forgalom jelentős mértékű befolyásolására (lásd a fent hivatkozott Ambulanz Glöckner-ítélet 48. és 49. pontját).

92 Az ötödik jogalapot így szintén el kell utasítani.

F – A hatodik jogalapról, amely a vitatott határozat 2. cikkében meghatározott jogsértéssel kapcsolatos hatáskörrel való visszaélésre, téves jogalkalmazásra és a tények elferdítésére vonatkozik

1. A felek érvei

93 A Dalmine sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróságnak helytelenül írta le a vitatott határozat 2. cikkében foglalt jogsértést. Az Elsőfokú Bíróság átírta a hivatkozott határozatot, hogy annak jogi legitimitását gyenge bizonyíték alapján biztosítsa, nevezetesen a Corus, illetve a Dalmine, a Vallourec és a Mannesmann között létrejött szállítási szerződések állítólagos jogellenessége alapján.

94 Az Elsőfokú Bíróság különösen a vitatott határozat 2. cikkében foglalt jogellenes aktust olyan színben kívánta feltüntetni, mintha az az EK 81. cikk önálló megsértésének minősülne, noha annak célja egyszerűen az alapszabályok végre-

hajtása volt. A vitatott határozat szövegének ilyen értelmezése a hatáskörrel való visszaélésnek, illetve a hatáskör túllépésének, valamint e határozat elferdítésének minősül. Ez az értelmezés továbbá az érintett termékpiac téves bemutatásán alapult.

95 A Dalmine emellett előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság kifejezetten jelezte, miszerint a Bizottság a vitatott határozat 164. preambulumbekezdésében szereplő állítása téves. Ugyanakkor a vitatott határozat e pontjának megsemmisítése helyett az Elsőfokú Bíróság átfogalmazta azt, ami szintén hatáskörrel való visszaélésnek minősül.

96 Végül a Dalmine hangsúlyozza, hogy a vitatott határozat 1. és 2. cikke közötti kapcsolatnak az Elsőfokú Bíróság által elfogadott értelmezése előnyös volt a japán termelők számára, amelyek – mivel a hivatkozott határozat 2. cikkében meghatározott állítólagos külön jogsértésben nem marasztalták el őket – bírságcsökkentésben részesültek.

97 A Bizottság előadja, hogy a szállítási szerződések a Corus, illetve a Dalmine, a Vallourec és a Mannesmann között létrejött szállítási szerződéseket a vitatott határozat az EK 81. cikk önálló megsértésének tekinti, továbbá azok a fenti határozat rendelkező része egy külön cikkének tárgyát képezik. Ezenfelül azzal, hogy a címzett vállalkozásokat kötelezi arra, hogy vessenek véget a „folytatott jogsértéseknek", a hivatkozott határozat 3. cikke világosan jelzi, hogy különálló jogsértésekről van szó.

98 A Bizottság előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem lépte túl hatáskörét, illetve nem ferdítette el a vitatott határozatot. Nem változtatta meg az érintett termékpiac meghatározását sem. Megjegyzi azt is, hogy még amennyiben az Elsőfokú Bíróság valamilyen módon meg is semmisítette e határozat 164. preambulumbekezdését, az semmilyen következménnyel nem járt volna a hivatkozott határozat 2. cikkének érvényességére.

2. A Bíróság álláspontja

99 Amennyiben a felperes az Elsőfokú Bíróság általi a hatáskörrel való visszaélésre hivatkozik, emlékeztetni kell arra, hogy ez a magatartás akkor áll fenn, ha valamely intézmény a hatáskörét kizárólag vagy legalább főként a hivatkozott céltól eltérő cél elérése, vagy az ügy körülményei esetére a Szerződés által kifejezetten előírt eljárás elkerülése érdekében gyakorolja (a C-48/96. P. sz., Windpark Groothusen kontra Bizottság ügyben 1998. május 14-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-2873. o.] 52. pont és a C-342/03. sz., Spanyolország kontra Tanács ügyben 2005. március 10-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-1975. o.] 64. pontja).

100 A felperes ugyanakkor semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő azon állításának alátámasztására, amely szerint az Elsőfokú Bíróság a hatáskörét az EK 220. cikkben meghatározott céltól – a jog tiszteletben tartásának biztosítása a Szerződés értelmezése és alkalmazása során – eltérő cél érdekében gyakorolta volna.

101 Mindent összevetve a jelen jogalap azon a feltételezésen alapul, amely szerint az Elsőfokú Bíróság elferdítette a vitatott határozat azzal, hogy az annak 2. cikkében szereplő jogsértést önálló jogsértésnek minősítette, nem pedig a hivatkozott határozat 1. cikke szerinti jogsértés egyszerű végrehajtásának.

102 Az Elsőfokú Bíróság ugyanakkor nem ferdítette el a vitatott határozatot. Mint azt a Bizottság megjegyezte, önmagában az a tény, hogy a kérdéses szállítási szerződések megkötésével létrejött jogsértés a vitatott határozat rendelkező részében külön cikk tárgyát képezi, azt bizonyítja, hogy ezt a jogsértést a vitatott határozat az EK 81. cikk különálló megsértésének minősítette. Emellett a vitatott határozat 3. cikke elrendeli, hogy az 1. és 2. cikkben meghatározott vállalkozások vessenek véget „a hivatkozott cikkek tárgyát képező magatartásoknak", amely megfogalmazás világosan jelzi, hogy különálló jogsértésekről van szó.

103 Végül a felperes állításával ellentétben az Elsőfokú Bíróságnak nem kellett volna a vitatott határozat 164. preambulumbekezdésével kapcsolatban tett állításaitól eltérő következtetésre jutnia.

104 Ami a hivatkozott preambulumbekezdést illeti, az Elsőfokú Bíróság az alábbiakat mondta ki a megtámadott ítélet 244. és 245. pontjában:

„244 [...] [m]indenesetre célszerű megállapítani, hogy a Bizottságnak a [vitatott] határozat 164. preambulumbekezdésének első mondatában szereplő azon állítása túlzó, miszerint a [vitatott] határozat 2. cikkében foglalt jogsértést megvalósító szállítási szerződések kizárólag az 1. cikkben foglalt jogsértés végrehajtásának módját jelentették, mivel e végrehajtás a második jogsértésnek csak az egyik célját képezte, több más olyan versenyellenes cél és hatás mellett, amelyek összekapcsolódtak, de egymástól függetlenek voltak. Az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg a JFE Engineering és társai kontra Bizottság ítélet [fent hivatkozott] 569. és az követő pontjaiban, hogy a Bizottság megsértette az egyenlő bánásmód elvét azáltal, hogy nem vette figyelembe a [vitatott] határozat 2. cikkében megállapított jogsértést az európai termelőkre kiszabott bírság összegének meghatározásakor, annak ellenére, hogy e jogsértés célja és hatása túlment az Európa-Japán megállapodás fennmaradásának elősegítésén (lásd különösen ezen ítélet 571. pontjában).

245 Míg az előző pontban leírt egyenlőtlen bánásmód végül is a japán felperesekre kiszabott bírság összegének csökkentését indokolta, e bánásmód mögötti értékelési hiba nem igazolja sem a [vitatott] határozat 2. cikkének, sem 1. cikkének megsemmisítését a jelen kereset keretében."

105 Amint azt a főtanácsnok indítványának 213–216. pontjában kifejtette, az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 244. pontjában tett megállapítás csak azt jelentette, hogy a Bizottság tévesen vélte úgy, hogy nem kell további bírságot kiszabni a vitatott határozat 2. cikkében meghatározott jogsértésre nézve, mivel a hivatkozott szerződések végső soron csak a nemzeti piacok tiszteletben tartására irányuló azon elv végrehajtásának módját képezték, amelyben az Európa-Japán klub keretei között megállapodtak (lásd a jelen ítélet 20. pontját). Az Elsőfokú Bíróság ezen értékelése ezért nem jár semmilyen következménnyel a hivatkozott jogsértés a vitatott határozat 2. cikkében történt megállapítására, és semmiképpen nem indokolja a hivatkozott rendelkezés megsemmisítését.

106 A fentiekre tekintettel a hatodik jogalapot el kell vetni.

G – A hetedik jogalapról, amely a vitatott határozat 2. cikkében meghatározott jogsértés hatásaival kapcsolatos hatáskörrel való visszaélésre, téves jogalkalmazásra és a tények elferdítésére vonatkozik

1. A felek érvei

107 A Dalmine álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság elferdítette a tényállást annak megállapításával, hogy a Dalmine és a Corus között létrejött szállítási szerződés korlátozta a versenyt az Egyesült Királyságban a sima végű és a menetes csövek piacán. Az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg, hogy e szerződés megkötését követően a Dalmine gyakorlatilag ki lett zárva az Egyesült Királyság a sima végű és a menetes csövek piacáról. E tekintetben a Dalmine hangsúlyozza, hogy semmi esetre sem tudott az Egyesült Királyság kiváló minőségű OCTG cső piacára belépni, mivel nem volt meg az ehhez szükséges engedélye.

108 A Dalmine hangsúlyozza, hogy a Corusszal kötött szállítási szerződése a menet nélküli csövekre vonatkozik, amelyek a releváns piacon kívüli termékek. Következésképpen ezt a szerződést nem lehet a vitatott határozat 1. cikkében foglalt, a nemzeti piacok felosztására vonatkozó állítólagos megállapodás végrehajtási módozatának tekinteni. Éppen ellenkezőleg, a hivatkozott szerződés jogszerű üzleti logikán alapul.

109 A Bizottság álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a Dalmine engedélyt szerezhetett volna a kiváló minőségű OCTG csöveknek az Egyesült Királyság piacán történő forgalmazásra, ha az érdekében állt volna, ugyanakkor a kérdéses szállítási szerződés megkötése kizárta ezen érdek fennállását és így a Dalmine-t mint potenciális versenytársat is.

110 A Bizottság hozzáteszi, hogy a hivatkozott szállítási szerződés hiányában a Dalminenak ugyanígy érdekében állhatott volna a szabvány OCTG csövek e piacon való értékesítése. Hozzáteszi továbbá, hogy a Dalmine már értékesített az Egyesült Királyságban olyan szabvány OCTG csöveket, amelyekhez nem volt szükség semmilyen engedélyre, és így megalapozatlan azon érve, amely szerint nem volt hozzáférése az Egyesült Királyság piacához.

2. A Bíróság álláspontja

111 A megtámadott ítélet 179. pontjában az Elsőfokú Bíróság a vitatott határozat 2. cikke szerint szállítási szerződéseket a következő – a fellebbező által önmagában nem vitatott – módon értelmezi:

„[...] E szerződések, összességüket nézve, legalábbis 1993. augusztus 9-től felosztották a Corusnak a sima végű csövek iránti szükségleteit a három másik európai termelő között (40% a Vallourec, 30% a Dalmine és 30% a Mannesmann

számára). Ezenkívül mindegyik szerződés előírta a Corus által a sima végű csövekért fizetendő ár megállapításának matematikai módszerét, amely figyelembe vette a Corusnak a menetes csöveiért kapott árat."

112 A szállítási szerződések e rendelkezéseire figyelemmel elfogadhatatlan a felperes érvelése, amely lényegében azt kívánja bizonyítani, hogy nincs semmilyen kapcsolat a hivatkozott szerződések hatását illetően egyrészt a sima végű, másrészt a menetes csövek közötti versenyre. E tekintetben egyáltalán nem ferdítette el a tényállást az Elsőfokú Bíróság, hanem éppen meggyőző módon kifejtette a megtámadott ítélet 181. pontjában a szállítási szerződéseknek nemcsak a sima végű, hanem a menetes csövek piacára is gyakorolt versenykorlátozó hatását az alábbiak szerint:

„E szállítási szerződések útján a Corus olyan módon kötötte le a három közösségi versenytársát, hogy a saját hazai piacán a hatékony verseny ez utóbbiak részéről és annak lehetősége is megszűnt, amiért cserébe feladta beszerzési szabadságát. Ha ugyanis a Corus menetes csöveinek eladása csökkenne, e három versenytárs sima végű csöveinek eladásai is visszaesnének. Továbbá a sima végű csövek három szállító által vállalt eladásának haszonkulcsa szintén visszaesne, ha a Corus menetes csöveinek eladási ára csökkenne, sőt akár az eladás veszteségessé is válna. Ilyen körülmények mellett gyakorlatilag elképzelhetetlen, hogy e három termelő hatékony versenyt támasztana a Corusszal szemben a menetes csövek brit piacán, különösen az árak vonatkozásában [...]".

113 Amennyiben a fellebbező a Corusszal kötött szállítási szerződését logikus és jogszerű üzleti tevékenységként kívánja beállítani, elegendő megállapítani, hogy ezt az érvet az Elsőfokú Bíróság megfelelően elvetette az a megtámadott ítélet fentiekben hivatkozott 181. pontjában, valamint ugyanezen ítélet 185. pontjában, amely szerint „ha a szállítási szerződések nem léteztek volna, az alapszabályok hiányában a három európai termelőnek (ide nem értve a Corust) tényleges vagy legalábbis potenciális üzleti érdekében állt volna az utóbbival hatékonyan versenyezni a menetes csövek brit piacán, másrészt egymás között versenyezni, hogy ki szállítson sima végű csöveket a Corusnak".

114 Végül a fellebbező azon érve, amely szerint nem volt hozzáférése az Egyesült Királyság piacához, különösen mivel nem rendelkezett a kiváló minőségű OCTG csövek értékesítéséhez szükséges engedéllyel, elegendő utalni az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 186. pontjában végzett, teljességgel helytálló elemzésre:

„Ami a Dalmine azon érveit illeti, amelyek szerint gyakorlati nehézségek akadályozták meg őt abban, hogy közvetlenül értékesítse kiváló minőségű és szabvány OCTG csöveit a brit piacon, ezen akadályok nem elégségesek annak igazolására, hogy képtelen lett volna eladni e termékeket a fent említett piacon, ha nem kötötte volna meg a szállítási szerződést a Corusszal és azt követően a Valloureckel. Még ha ugyanis feltételezzük is azt, hogy pozitív irányban fejlődtek az OCTG csövek brit piacán uralkodó feltételek, nem zárható ki, hogy a Dalmine engedélyt szerezhetett volna a kiváló minőségű menetes csöveknek e piacon történő értékesítésére, vagy hogy növelhette volna a szabvány OCTG csövek gyártását annak érdekében, hogy e piacon eladhassa őket. Ebből az következik, hogy a kérdéses szállítási szerződés aláírásával voltaképpen elfogadta üzletpolitikája korlátozását [...]."

115 A fentiekre figyelemmel a hetedik jogalapot el kell vetni.

H – A nyolcadik jogalapról, amely a Dalmine és a Corus között létrejött szállítási szerződés gazdasági hátterével kapcsolatos téves jogalkalmazásra és a tények elferdítésére vonatkozik

1. A felek érvei

116 A Dalmine vitatja az Elsőfokú Bíróság értékelését, amely szerint a Corusszal kötött szállítási szerződés rendelkezései természetüknél fogva jogellenesek.

117 E tekintetben a Dalmine különösen kifejti a kérdéses szerződés üzleti logikáját, emlékeztet a Corus alkupozíciójának a potenciális szállítókkal szembeni erősségére, és megismétli kijelentését, amely szerint az Egyesült Királyság piacán csak elenyésző mennyiségben értékesített szabvány OCTG csöveket, míg kiváló minőségű OCTG csöveket egyáltalán nem értékesített.

118 A Bizottság előadja, hogy ez a jogalap az Elsőfokú Bíróság előtt a Dalmine és a Corus között létrejött szállítási szerződés egyes rendelkezései versenyellenességének vitatása céljából előadott érvelés megismétlése.

119 Mindenesetre a felperes érvelése teljességgel alaptalan. A Bizottság különösen előadja, hogy a felek egyikének üzleti érdekei és alkupozíciója nem befolyásolhatja az EK 81. cikkbe ütköző valamely szerződés jogellenességét.

2. A Bíróság álláspontja

120 Amint a jelen ítélet 111–113. pontjából következik, az Elsőfokú Bíróság kellően indokolt módon, jogszerűen és a tények elferdítése nélkül megállapította, hogy a vitatott határozat 2. cikkében foglalt szállítási szerződések hatással lehettek a tagállamok közötti kereskedelemre, és hatásuk a közös piacon belüli verseny megakadályozása, korlátozása illetve torzítása volt. Ezért a fellebbező nem vitathatja az Elsőfokú Bíróság értékelését, amely szerint a hivatkozott szerződések rendelkezései természetüknél fogva jogellenesek voltak.

121 Amennyiben a fellebbező a szerződéses felek egyikének üzleti érdekeire és alkupozíciójára hivatkozik, meg kell állapítani – amint azt a főtanácsnok indítványának 229. és 230. pontjában tette –, hogy ezen kifogásokat nem vetette fel kifejezetten az Elsőfokú Bíróság előtt, ezért azok a jelen fellebbezés keretében elfogadhatatlanok (lásd ebben az értelemben a C-136/92. P. sz., Bizottság kontra Brazzelli Lualdi és társai ügyben 1994. június 1-jén hozott ítélet [EBHT 1994., I-1981. o.] 59. pontját, a C-51/92. P. sz., Hercules Chemicals kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-4235. o.] 58. pontját). Egyébiránt a hivatkozott kifogások semmi esetre sem lehetnének sikeresek. Igaz, hogy valamely magatartásnak az EK 81. cikk (1) bekezdésével való összeegyeztethetőségét a gazdasági háttér figyelembe vételével kell megvizsgálni (lásd ebben az értelemben a C-551/03 P. sz., General Motors kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-3173. o.] 66. pontját, továbbá a C-74/04. P. sz., Bizottság kontra Volkswagen ügyben 2006. július 13-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-6585. o.] 45. pontját). Mindenesetre a fellebbező állításai, még amennyiben megalapozottak is lennének, nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a gazdasági háttér teljesen kizárta volna a verseny lehetőségét (lásd analógia útján a C-235/92. P. sz., Montecatini kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-4539. o.] 127. pontját).

122 Ezért a nyolcadik jogalapot is el kell vetni.

I – A kilencedik jogalapról, amely a jogban való tévedésre és a jogsértés súlyára vonatkozó indokolás jogellenességére vonatkozik

1. A felek érvei

123 A Dalmine előadja, hogy a neki felrótt jogsértés súlyát a releváns piac méretéhez viszonyítva kell értékelni, mivel az szigorúan objektív tényező. A jogsértés súlyának ezen objektív szemponttól elvonatkoztatott értékelése nem logikus, és az ítélkezési gyakorlatban, valamint a 17. rendeletben és az ESZAK-Szerződés 65. cikkének (5) bekezdése alapján kiszabott bírság megállapításának módszeréről szóló

iránymutatásban (HL 1998. C 9., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 171. o.; a továbbiakban: a bírságkiszabási iránymutatás) nem szereplő tényezőkön alapul. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg, hogy az érintett piac mérete csak egy volt a bírság kiszámítása szempontjából releváns tényezők között.

124 A Dalmine ezt követően arra vonatkozó érveket terjeszt elő, amelyek annak bemutatására irányulnak, hogy a Bizottság a bírságkiszabási iránymutatás által meghatározott szempontokat – vagyis a jogsértés jellegét, a piacra gyakorolt tényleges hatását, valamint az érintett földrajzi piac méretét – az Elsőfokú Bíróság álláspontjával ellentétben nem tartotta tiszteletben. A Dalmine álláspontja szerint a jogsértést nem lehet „különösen súlyosnak" minősíteni. Az Elsőfokú Bíróság ezen túlmenően nem indokolta kellően ezt a minősítést. Csak a Bizottság értékelésének ismertetésére szorítkozott, anélkül hogy annak relevanciájáról vagy megalapozottságáról határozott volna.

125 Végül a Dalmine sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe a vitatott határozat címzettjeinek egyéni méretét. Álláspontja szerint minden jogi és méltányossági szemponttal ellentétes, hogy a rá kiszabott szankció egyenlő például a Nippon Steelt érintővel, amelynek az éves forgalma az övénél jóval magasabb. A rá kiszabott bírság aránytalanságát mutatja továbbá az is, hogy a bírság alapösszege az érintett termékekből 1998-ban a világméretű piacon értékesített mennyisége 16%-ának, a közösségi piacon értékesített mennyiség 38%-ának, míg a felrótt jogsértés időszaka folyamán Németországban, Franciaországban, Olaszországban és az Egyesült Királyságban elért bevétel 95%-ának felelt meg.

126 A Bizottság mindenekelőtt emlékeztet arra, hogy a bírságkiszabási iránymutatás alapján az érintett piac mérete csak egy azon tényezők közül, amelyet a jogsértés súlyának értékelése során figyelembe kell venni.

127 A Bizottság ezt követően előadja, hogy a hivatkozott iránymutatás által megállapított szempontokat helyesen alkalmazta. Különösen arra mutat rá, hogy valamely kartell – természeténél fogva, vagy mert a közös piac jelentős részét érinti – minősülhet „különösen súlyos jogsértésnek" még abban az esetben is, ha olyan termékre vonatkozik, amelynek értékesítéséből származó forgalom nem különösen jelentős a hivatkozott piacon.

128 A Bizottság végül kiemeli, hogy a bírságkiszabási iránymutatásból következik, hogy az érintett vállalkozások között a forgalom alapján történő különbségtétel nem kötelezettség, hanem csak lehetőség.

2. A Bíróság álláspontja

129 Az állandó ítélkezési gyakorlat alapján a közösségi versenyjogi jogsértések súlyát számos tényező függvényében kell értékelni, úgy mint például az ügy sajátos körülményei, háttere és a bírságok elrettentő hatása, anélkül azonban, hogy létezne kötelezően figyelembe veendő szempontok kötött vagy kimerítő listája (a fent hivatkozott Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet 465. pontja, továbbá a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ügyben 2005. június 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5425. o.] 241. pontja).

130 A jogsértés súlyának értékelése során figyelembe veendő tényezők között szerepel az egyes vállalkozások magatartása, a kartell létrehozásában játszott szerepük, az abból származó előnyük, a méretük, az érintett termékek, valamint az, hogy az ilyen típusú jogsértések milyen kockázatot jelentenek a Közösség céljaira (lásd ebben az

értelemben a fent hivatkozott Musique Diffusion française és társai kontra Bizottság ítélet 129. pontját, valamint a Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet 242. pontját).

131 A bírságkiszabási iránymutatás 1.A. pontja értelmében „a jogsértés súlyosságának megállapításánál figyelembe kell venni a jogsértés jellegét, a piacra gyakorolt tényleges hatását, ha ez a hatás mérhető, valamint az érintett földrajzi piac méretét".

132 Ezért a felperes állításával ellentétben, az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 259. pontjában, hogy az érintett piac mérete csak egy volt a jogsértés súlyosságának értékelése és a bírság meghatározása szempontjából releváns tényezőknek.

133 A Bíróság azt is kiemelte, hogy az iránymutatásban meghatározott számítási módszer számos rugalmassági tényezőt tartalmaz, ami lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy mérlegelési jogkörét a 17. rendelet 15. cikkének szabályai szerint, a Bíróság értelmezését figyelembe véve gyakorolhassa (lásd a fent hivatkozott Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet 267. pontját). Ezen túlmenően a Dalmine azon érvelését illetően, amely szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen és megfelelő indokolás nélkül erősítette meg a bírságkiszabási iránymutatás Bizottság általi alkalmazását és a jogsértés „különösen súlyos" minősítését, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, továbbá hogy a bírságkiszabási iránymutatásban meghatározott számítási módszer számos rugalmassági tényezőt tartalmaz (a C-308/04. P. sz., SGL Carbon kontra Bizottság ügyben 2006. június 29-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-5977. o.] 46. és 47. pontja).

134 Ugyanakkor a Bíróság feladata annak megállapítása, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen értékelte-e a hivatkozott mérlegelési jogkör Bizottság általi gyakorlását (a fent hivatkozott SGL Carbon kontra Bizottság ítélet 48. pontja).

135 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság helyesen foglalta össze a megtámadott ítélet 263–265. pontjában a bírságkiszabási iránymutatásban meghatározott szempontoknak a Bizottság általi alkalmazását:

„263 [...] [e]zzel ellentétben a Bizottság a [vitatott] határozat 161. preambulumbekezdésében alapvetően a vállalkozások jogsértő magatartásának jellegére támaszkodott azon következtetésének alátámasztására, hogy a [vitatott] határozat 1. cikkében foglalt jogsértés »kkülönösen súlyos« volt. Ennek kapcsán a szankcionált piacfelosztó megállapodás súlyosan versenyellenes természetére, az egységes piac zavartalan működésének megzavarására, a jogellenes magatartás szándékos jellegére és a versenykorlátozás céljából megalkotott rendszer intézményes jellegére utal. A Bizottság ugyanebben a preambulumbekezdésben tekintetbe vette azt is, hogy »a négy kérdéses tagállam a varrat nélküli OCTG [csövek és a csővezetékek] közösségi fogyasztásának legnagyobb részét képviselik, és így kiterjedt földrajzi piacot képeznek«.

264 A Bizottság viszont a [vitatott] határozat 160. preambulumbekezdésében azt állapította meg, hogy »a jogsértés tényleges hatása a piacon korlátozott volt«, mivel az általa érintett két termék, azaz a szabvány menetes OCTG csövek és az egyedileg gyártott csővezetékek a varrat nélküli OCTG csövek és a csővezetékek közösségi fogyasztásának csupán 19%-át teszik ki, és mivel a hegesztett csövek ma már kielégítik a varrat nélküli csövek iránti kereslet egy részét a technológiai fejlődésnek köszönhetően.

265 A [vitatott] határozat 162. preambulumbekezdésben a Bizottság – miután a 161. preambulumbekezdésben leírt tényezők alapján »különösen súlyosnak« minősítette a jogsértést – figyelembe vette, hogy a [vitatott] határozat címzettjei viszonylag keveset értékesítettek a kérdéses termékekből az érintett négy tagállamban (évi 73 millió euro értékben). Az érintett piac

méretére tett utalás megfelel a [vitatott] határozat 160. preambulumbekezdésében leírt megállapításnak, hogy a jogsértésnek a piacra gyakorolt tényleges hatása korlátozott volt. A Bizottság ennek következtében úgy döntött, hogy a jogsértés súlya alapján meghatározott összeget 10 millió euróban rögzíti. Márpedig a bírságkiszabási iránymutatás különösen súlyos jogsértés esetén elvileg »20 millió [euró] feletti« bírságösszeget ír elő."

136 A Bizottság által elvégzett, a fentiekből összegzett elemzésből következik, hogy a bírságkiszabási iránymutatás 1.A. pontjában felsorolt három szempontot figyelembe vette a jogsértés súlyának megállapítása során. Az Elsőfokú Bíróság ezért helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 260. pontjában, hogy „bár a Bizottság a [vitatott] határozatban nem hivatkozott kifejezetten a bírságkiszabási iránymutatásra, a [vitatott] határozat címzetteire kiszabott bírság összegét az iránymutatásban leírt, a saját magára kötelező módszer alkalmazásával határozta meg".

137 A megtámadott ítélet 266–271. pontjában az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta, hogy „a Bizottság [az ugyanezen ítélet 263–265. pontjában] elemzett megközelítése jogellenes-e a Dalmine által ellene előterjesztett érvelésre tekintettel" az alábbiak szerint:

„267 Ami a Dalmine-nak az érintett piacokkal kapcsolatos érveit illeti, meg kell állapítani, hogy a [vitatott] határozat 35. és 36. preambulumbekezdése olyan földrajzi piac meghatározását adja, amilyennek normális esetben léteznie kellene, azaz ha nem lennének olyan jogellenes megállapodások, amelyek célja vagy hatása a piac mesterséges felosztása. A [vitatott] határozatból ezenkívül az következik, annak egészét nézve, főként az 53–77. preambulumbekezdéséből, hogy a japán és az európai termelőknek az egyes nemzeti piacokon, illetve bizonyos esetekben a világ bizonyos térségének piacán

tanúsított magatartását konkrét szabályok határozták meg, amelyek piacról piacra változtak, és az Európa-Japán klubon belüli kereskedelmi tárgyalások következményei voltak.

268 Következésképpen el kell utasítani a Dalmine azon érveit, amelyek szerint a [vitatott] határozat nyolc címzetteinek eladásai csak kis részét képezték a szabvány OCTG csövek és az egyedileg gyártott csővezetékek világ- és európai piacának, mivel azok nem relevánsak. Voltaképpen amiatt a tény miatt minősíti a [vitatott] határozat a jogsértést »különösen súlyos«-nak, hogy a [vitatott] határozat 1. cikkében foglalt jogsértés célja, valamint – legalábbis bizonyos mértékig – hatása az volt, hogy kizárta mindegyik címzettet a többi vállalkozás nemzeti piacáról, köztük az Európai Közösségek négy legnagyobb tagállamának piacát, az acélcsövek fogyasztására tekintetében.

269 Ezzel kapcsolatban a Dalmine azon érvelése jelentőségét vesztette, hogy saját hazai piacán a szabvány menetes OCTG csövek eladásai kis mennyiségűek voltak, valamint hogy a hegesztett csövek fontos versenyben álltak az egyedileg gyártott csővezetékekkel, mivel a piacfelosztó jogsértésben való részvétele arra tett a vállalásának a következménye, hogy a [vitatott] határozat által érintett termékekből nem ad el más piacokon. Még akkor is, ha az általa hivatkozott körülményeket a jogilag megkövetelt módon bizonyíthatnák, azok nem kérdőjeleznék meg a Bizottság következtetéseit az általa elkövetett jogsértés súlya kapcsán.

270 Meg kell jegyezni továbbá, hogy a Dalmine által hivatkozott azon tényt, miszerint a [vitatott] határozat 1. cikkében foglalt jogsértés csupán két termékre vonatkozott, a szabvány menetes OTCG csövekre és az egyedileg gyártott csővezetékekre, nem pedig az összes OCTG csőre és csővezetékre, a

Bizottság kifejezetten megemlítette a [vitatott] határozat 160. preambulumbekezdésében, olyan tényezőként, amely korlátozta a jogsértés konkrét hatását a piacon (lásd fent a 264. pontban). A Bizottság ehhez hasonlóan hivatkozott – szintén a 160. preambulumbekezdésben – a hegesztett csövek által támasztott verseny növekedésére (lásd fent szintén a 264. pontban). Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Bizottság tekintetbe vette e tényezőket, amikor a [vitatott] határozatban értékelte a jogsértés súlyát.

271 A fent elmondottak alapján meg kell állapítani, hogy a jogsértés súlyára tekintettel meghatározott összegnek a »különösen súlyos« jogsértés esetén általában alkalmazott legkisebb összeg 50%-ára történő csökkentése (lásd fent a 265. pontban) megfelelően figyelembe veszi a jogsértésnek a piacra gyakorolt korlátozott hatását a jelen ügyben."

138 Fontos megállapítani, hogy a fentiekkel az Elsőfokú Bíróság ésszerű és következetes módon ítélte meg a jogsértés súlyának értékelése során lényeges tényezőket, és jogilag megfelelően válaszolt a Dalmine által előterjesztett érvekre. A felperes állításával ellentétben az Elsőfokú Bíróság nemcsak a Bizottság értékelését vette számba, hanem részletesen megvizsgálta a Dalmine által előterjesztett kérdést is, vagyis hogy a Bizottság helyesen becsülte-e fel a jogsértés súlyának megállapítása körében annak az érintett piacra gyakorolt hatását. Emellett azon értékelésével, amely szerint a vitatott határozat 1. cikkében meghatározott jogsértés mindenképpen „különösen súlyos"-nak minősül, mivel annak célja, valamint – legalábbis bizonyos mértékig – hatása az volt, hogy kizárta a vitatott határozat mind a nyolc címzettjét a többi vállalkozás nemzeti piacáról, az Elsőfokú Bíróság helyesen hangsúlyozta azon jogsértések természetükben rejlő különös súlyosságát, amelyek tárgya a Közösségben a nemzeti piacok felosztása.

139 Összefoglalva, amint azt az Elsőfokú Bíróság szintén helyesen állapította meg, a jelen ügyben a jogsértésnek a piacra gyakorolt korlátozott hatását a Bizottság megfelelő módon figyelembe vette azzal, hogy a bírság összegét a jogsértés súlyára figyelemmel mindössze tízmillió euróban állapította meg.

140 A jelen jogalap keretében felhozott utolsó kifogással a felperes azt sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe a vitatott határozat címzettjeinek egyéni méretét.

141 Amint azt a Bíróság azonban kimondta, a Bizottság a bírság összegének a kérdéses jogsértés súlyának és időtartamának függvényében történő meghatározása során nem köteles az érintett vállalkozások forgalmán alapuló kiinduló összeg figyelembevételével számolni. Igaz, hogy helyénvaló, ha a Bizottság figyelembe veszi a kérdéses vállalkozások forgalmát, de nem köteles e forgalomnak más, az értékelés során figyelembe vett tényezőkhöz képest aránytalan jelentőséget tanúsítani (a fent hivatkozott Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet 255. és 257. pontja).

142 A bírságkiszabási iránymutatás 1.A. pontja megfelel a fenti ítélkezési gyakorlatnak. Kimondja, hogy „néhány esetben szükségessé válhat a [...] meghatározott összegek súlyozása annak figyelembevétele érdekében, hogy az egyes vállalkozások jogsértő magatartása milyen súlyú, és ebből következően milyen tényleges hatást gyakorol a versenyre, különösen ha az azonos típusú jogsértéseket elkövető vállalkozások mérete között jelentős különbség áll fenn".

143 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 282. pontjában helyesen állapította meg, hogy a bírságkiszabási iránymutatás hivatkozott bekezdésében szereplő „néhány esetben" és „különösen" kifejezésekből viszont kitűnik, hogy az egyes vállalkozások méretei szerinti súlyozás nem állandó része annak a számításnak, amelyet a Bizottság magára nézve kötelezővé tett, hanem olyan rugalmassági lehetőség, amelyet saját maga részére nyújt, olyan esetekre, amikor szükség van rá. Ez a mérlegelési jogkör továbbá szintén kitűnik az ugyanezen albekezdésben szereplő „szükségessé válhat" kifejezésből.

144 Az Elsőfokú Bíróság helyesen jutott arra a következtetésre a megtámadott ítélet 283. pontjában, hogy „a Bizottság megőrzött bizonyos mérlegelési jogkört azzal kapcsolatban, hogy súlyozza-e a bírságot az egyes vállalkozások méretei szerint. A Bizottság nem köteles úgy megállapítani a bírság összegét, hogy annak végső összege tükrözze a vállalkozások teljes üzleti forgalma közötti különbségeket, ha ugyanazon jogsértésben részt vevő több vállalkozásra szab ki bírságot [...]."

145 Ez az értékelés még inkább megfelelő volt tekintettel arra, hogy a vitatott határozat címzettjei mind nagyméretű vállalkozások voltak, amely körülmény arra késztette a Bizottságot, hogy ne tegyen különbséget a bírságok összege között (lásd a vitatott határozat 165. preambulumbekezdését). Ebben a tekintetben az Elsőfokú Bíróság megállapította:

„284 A jelen esetben a Bizottság a [vitatott] határozat 165. preambulumbekezdésében úgy találta, hogy a [vitatott] határozat címzettjei nagyméretű vállalkozások voltak, így nem kell különbséget tenni a kiszabott bírságösszegek között. A Dalmine vitatja ezen elemzést, és megjegyzi, hogy a [vitatott] határozat címzettei között ő volt az egyik legkisebb vállalkozás; 1998-ban forgalma csupán 667 millió euro volt. Meg kell állapítani, hogy az összes termék világméretű forgalmát tekintve a Dalmine és a Nippon [Steel Corp.] közötti különbség valóban jelentős, amely utóbbi a kérdéses vállalkozások közül az 1998-ban elért 13 489 millió euro forgalmával a legnagyobb volt.

285 A Bizottság azonban ellenkérelmében kihangsúlyozta, amit a Dalmine nem vitatott, hogy ezen utóbbi nem kis- vagy középvállalkozás. A [vitatott] határozat elfogadásának időpontjában alkalmazandó, a kis- és középvállalkozások meghatározásáról 1996. július 3-i 96/280 bizottsági ajánlás (HL L 107., 4. o.) többek között előírja, hogy az ilyen vállalkozások 250 főnél kevesebb alkalmazottat foglalkoztatnak, és éves forgalmuk nem haladja meg a 40 millió eurót, vagy éves mérlegfőösszegük nem haladja meg a 27 millió eurót. A mikro-, kis- és középvállalkozások meghatározásáról szóló,

2003/361/EK 2003. május 6-i bizottsági ajánlás (HL L 124., 36. o.), e két küszöböt felemelte 50 millió, valamint 43 millió euróra.

286 Bár az Elsőfokú Bíróságnak nem állnak rendelkezésére a Dalmine alkalmazottainak számára és mérlegfőösszegére vonatkozó adatok, meg kell állapítani, hogy a Dalmine forgalma 1998-ban legalább tízszer annyi volt, mint a bizottsági ajánlásokban szereplő feltétel. Következésképpen meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróságnak benyújtott adatok alapján a Bizottság nem tévedett a [vitatott] határozat 165. preambulumbekezdésében szereplő állításával, miszerint a [vitatott] határozat címzettei mind nagyméretű vállalkozások voltak."

146 Amennyiben a fellebbező a bírság aránytalanságának alátámasztása érdekében arra hivatkozik, hogy a bírság alapösszege az érintett termékek 1998-ban a világméretű piacon értékesített mennyisége 16%-ának, a közösségi piacon értékesített mennyiség 38%-ának, míg a felrótt jogsértés időszaka folyamán Németországban, Franciaországban, Olaszországban és az Egyesült Királyságban értékesített mennyiség 95%-ának felelt meg, emlékeztetni kell arra, hogy a 17. rendelet 15. cikkének (2) bekezdése szerinti 10%-os felső korlát az érintett vállalkozás világméretű forgalmára vonatkozik, továbbá csak a bírság végső összegének kell e felső korlátot tiszteletben tartania (a fent hivatkozott Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet 278. pontja, valamint az SGL Carbon kontra Bizottság ítélet 82. pontja). Mivel a Dalmine nem vitatta a megtámadott ítélet 287. pontjában tett megállapítást, amely szerint a [vitatott] határozatban kiszabott 10,8 millió eurós bírság összege az 1998-ban elért, 667 millió eurós világméretű forgalmának körülbelül 1,62%-át képviseli, nem hivatkozhat az említett bírság és a vállalkozás mérete közötti nyilvánvaló aránytalanságra.

147 Mivel a fellebbező által előadott érvek egyikét sem lehet elfogadni, a kilencedik jogalapot el kell vetni.

J – A tizedik jogalapról, amely a jogsértés időtartama és az enyhítő körülmények tekintetében elkövetett téves jogalkalmazásra és az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozik

1. A felek érvei

148 A Dalmine előadja, hogy figyelembe kellett volna venni bizonyos enyhítő körülményeket, mint a vitatott határozat 1. cikkében megállapított jogsértés megvalósításában játszott jelentéktelen és passzív szerepe, továbbá az a tény, hogy a jogsértés a Bizottság beavatkozásával egyidőben megszűnt. Még amennyiben e körülményeket nem is kellene automatikusan figyelembe venni, a Bizottságnak jeleznie kellett volna, hogy milyen okból nem csökkenti a bírság összegét ezen az alapon. Az Elsőfokú Bíróságnak fel kellett volna tárnia ezt, és szankcionálnia kellett volna az indokolási kötelezettség megsértését.

149 A hivatkozott második enyhítő körülményből következik, hogy a Dalmine által elkövetett jogsértés időtartama rövidebb volt és a megtámadott ítélet e tekintetben ellentmondásos.

150 Végül a Dalmine hivatkozik az egyenlő bánásmód elvének megsértésére azáltal, hogy a közigazgatási eljárás során tanúsított együttműködését nem vették ugyanolyan módon figyelembe, mint a Vallourecét.

151 A Bizottság emlékeztet arra, hogy a bírságok terén az Elsőfokú Bíróság korlátlan felülvizsgálati jogkörrel rendelkezik és a jelen ügyben helyesen élt ezzel, a megtámadott ítéletben kifejtve azt, hogy a Dalmine által hivatkozott enyhítő körülményeket miért nem lehet figyelembe venni. A hivatkozott ítélet érintett

pontjaiban az Elsőfokú Bíróság különösen helyesen állapította meg, hogy a Dalmine nem hagyott fel a jogsértéssel a Bizottság beavatkozását követően, továbbá hogy a Vallourec együttműködésének szintje nem volt a Dalmine-éval egyenértékű.

2. A Bíróság álláspontja

152 Emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezés keretében a Bíróság méltányossági okból nem helyettesítheti saját értékelésével az Elsőfokú Bíróságét, amely korlátlan bírói felülvizsgálati jogkörében dönt a vállalkozásokra a közösségi versenyjog megsértése miatt kiszabott bírságok összegéről, ugyanakkor e hatáskör gyakorlása a hivatkozott bírságok összegének megállapítása során nem járhat az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti megállapodásban vagy összehangolt magatartásban részt vevő vállalkozások közötti hátrányos megkülönböztetéssel (a C-291/98. P. sz., Sarrió kontra Bizottság ügyben 2000. november 16-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-9991. o.] 96. és 97. pontja, valamint a C-238/99. P., C-244/99. P., C-245/99. P., C-247/99. P., C-250/99. P., C-252/99. P. és C-254/99. P. sz., Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ügyekben 2002. október 15-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-8375. o.] 617. pontja).

153 Ugyanakkor a fellebbezésben elő kell adni azokat a jogi érveket, amelyek kifejezetten alátámasztják az egyenlő bánásmód elvének megsértésére vonatkozó jogalapot, különben a hivatkozott jogalap elfogadhatatlan (a fent hivatkozott Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet 618. pontja).

154 A jelen ügyben, amint a jelen ítélet 19. pontjában már kifejtésre került, a Bizottság csökkentette a Vallourecre kiszabott bírságot 40%-kal és a Dalmine-ra kiszabott bírságot 20%-kal, annak figyelembevétele érdekében, hogy a közigazgatási eljárás során a két vállalkozás együttműködött a Bizottsággal.

155 Fontos megállapítani, hogy amennyiben a fellebbező vitatja az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 344. pontjában megfogalmazott értékelést, amely szerint „[...], bár a Dalmine-nak a kérdésekre adott válaszai bizonyos mértékben a Bizottság hasznára voltak, azok pusztán megerősítették a Pierre Verluca által a Vallourec nevében adott nyilatkozatokban szereplő információk bizonyos elemeit, méghozzá kevésbé pontosan és kevésbé egyértelműen", az érvelése a tényállásra vonatkozik és ezért azt mint elfogadhatatlant el kell utasítani. Nem feladata a Bíróságnak a jelen fellebbezés keretében az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 345. pontjában tett megállapítás felülvizsgálata sem, amely szerint „a Dalmine által a kifogásközlés megküldése előtt a Bizottságnak átadott információ nem hasonlítható össze a Vallourec által szolgáltatottal, és hogy ezen információk nem indokolják a kiszabott bírság összegének a tények nem vitatása miatt nyújtott 20%-on túli csökkentését. Míg a Dalmine azon döntése, hogy nem vitatja a tényeket, a Bizottság feladatainak ellátását jelentősen megkönnyíthette, ugyanez nem mondható el a kifogásközlés megküldése előtt átadott információkról."

156 Ezentúl a fellebbezőnek a vitatott határozat 1. cikkében megállapított jogsértés megvalósításában játszott jelentéktelen és passzív szerepével kapcsolatos érvét illetően, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 327. pontjában utalt az ugyanezen ítélet 280–297. pontjában kifejtett elemzésre, amely szerint különösen:

„288 [...] fel kell idézni, hogy a Dalmine azon érvelése jelentőségét vesztette, hogy saját hazai piacán a szabvány menetes OCTG csövek eladásai kis mennyiségűek voltak, valamint hogy a hegesztett csövek fontos versenyben álltak az egyedileg gyártott csővezetékekkel, mivel a piacfelosztó jogsértésben való részvétele arra tett vállalásának a következménye, hogy a [vitatott] határozat által érintett termékekből nem ad el más piacokon [...]. Még akkor is, ha az általa hivatkozott körülményeket a jogilag megkövetelt módon bizonyítanák, azok nem kérdőjeleznék meg a Bizottság következtetéseit az általa elkövetett jogsértés súlya kapcsán.

[...]

290 Mivel a Dalmine volt az Európa-Japán klub egyetlen olasz tagja, meg kell jegyezni, hogy jelenléte elegendő volt ahhoz, hogy a versenykorlátozó megállapodás alkalmazását kiterjesszék a Közösség egyik tagállamának területére. Ezért meg kell állapítani, hogy a Dalmine jogsértésben való részvétele nem elhanyagolható hatással volt a közösségi piacra. Valójában e körülmény sokkal fontosabb annak megállapítása céljából, hogy milyen tényleges hatást gyakorolt a Dalmine-nak a [vitatott] határozat 1. cikkében foglalt jogsértésben való részvétele az e cikk által érintett termékpiacokon, mint a vállalkozások teljes forgalmának puszta összehasonlítása.

[...]

294 Ami azt az érvelést illeti, miszerint a Dalmine passzív szerepet játszott a kartellben, és ez a magatartás enyhítő körülményt képez a bírságkiszabási iránymutatás 3. pontjának első francia bekezdésének értelmében, hasonlóképpen meg kell állapítani, hogy e vállalkozás nem tagadta azt, hogy részt vett az Európa-Japán klub találkozóin. [...]

295 A jelen ügyben a Dalmine még azt sem állítja, hogy ritkábban vett részt az Európa-Japán klub találkozóin, mint a klub többi tagja, ami az ítélkezési gyakorlat szerint esetleg bírságcsökkentést indokolhatna számára [...]. Ezenkívül nem terjesztett elő semmiféle különleges körülményt vagy

bizonyítékot annak igazolására, hogy a kérdéses találkozókon tanúsított hozzáállása passzív vagy csak követő lett volna. Ezzel ellentétben, amint azt fent a 290. pontban leírtuk, az olasz piac csak a Dalmine-nak az Európa-Japán klubban való jelenléte miatt lett része a piacfelosztó megállapodásnak. [...]"

157 Mivel a fenti elemzés nem tartalmaz jogban való tévedést, az Elsőfokú Bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a Dalmine a vitatott határozat 1. cikkében megállapított jogsértés megvalósításában játszott szerepe nem volt sem kisebb, sem kizárólag passzív vagy követő, és ezért nem lehet semmilyen enyhítő körülményt elfogadni e tekintetben.

158 A jogsértés a Bizottság beavatkozásával egy időben történt állítólagos megszüntetésével kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 328. és 329. pontjában, hogy „a jogsértés beszüntetése a Bizottság beavatkozásával egy időben" csak akkor képezhet enyhítő körülményt, ha feltételezhető, hogy a szóban forgó beavatkozás késztette az érintett vállalkozásokat a kérdéses versenykorlátozó magatartás megszüntetésére. Úgy tűnik, hogy e rendelkezés célja a vállalkozások ösztönzése a versenykorlátozó magatartások megszüntetésére, amint a Bizottság megindítja azzal kapcsolatos vizsgálatát" és „ezen az alapon a bírság összege nem mérsékelhető, ha a jogsértés már a Bizottság első beavatkozásai előtt véget ért, vagy ha e vállalkozások már e beavatkozások előtt határozott döntést hoztak a jogsértés megszüntetéséről".

159 A jelen ügyben, amint az a jelen ítélet 6. pontjában bemutatásra került, a Bizottság 1994 novemberében döntött a vizsgálat megindítása mellett, és az első vizsgálatokat 1994 decemberében folytatta le.

160 A megtámadott ítélet 331-332. pontjában az Elsőfokú Bíróság a megállapította, hogy a Dalmine-ra kiszabott bírsághoz vezető, a vitatott határozat 1. cikkében megállapított jogsértés valószínűleg megszűnt, vagy legalábbis a végéhez közeledett, amikor a Bizottság 1994. december 1-jén és 2-án vizsgálatot végzett a vállalkozásoknál. Ezért jogszerűen állapította meg, hogy a jogsértés hivatkozott megszűnése a bírság összegének megállapítása szempontjából nem minősíthető enyhítő körülménynek.

161 A fentiekből következik, hogy a tizedik jogalapot el kell vetni.

162 Mivel a Dalmine által előterjesztett jogalapok egyikének sem lehet helyt adni, a keresetet el kell utasítani.

V – A költségekről

163 Az eljárási szabályzat 122. cikkének 1. §-a alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Az említett eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Dalmine-t, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A fellebbezést elutasítja.

2) A Dalmine SpA-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások